

[Poul Hansen (Grønå).]

park og sine omsiggribende statussymboler ikke kan klare en hurtigere løsning af et vitalt problem som dette.

Både her i Danmark og i en række andre industrilande har ungdomsklubberne for længst bevist deres værdi og deres effektivitet, når det gælder om at finde lærerig og udviklende beskæftigelse for unge mennesker, navnlig fra små hjem, hvor pladsforholdene er så knebne, at de ikke kan røre sig hjemme, men f. eks. er henvist til gaden eller dårlige værtshuse. Men der er i de senere år opstået et endnu langt stærkere behov i Grønlands nyudviklede havne- og industribyer, selv om disse endnu er relativt små. Forholdene har tvunget en fanger- og jægerbefolkning, der før var spredt på mange bopladser ud over det udstrakte land, til både socialt og arbejdsmæssigt så at sige at „vende på en tallerken“. Det er et uhyre krav at stille til mennesker, der i århundreder har været vant til at leve i et statisk eller stillestående samfund, pludselig at skulle leve i et moderne industrisamfund. Moderne fiskeri på Grønland kan kun foregå, hvor der er både fiskerihavne og en rationel fiskeriindustri; derfor denne folkevandring fra de små bopladser ind til de få havnebyer. Men disse nyfødte bysamfund er kun nødtørftigt udstyret, når det gælder fritiden, der ligesom en fast arbejdstid er noget helt nyt i den grønlandske tilværelse.

Dertil kommer, at boligerne er små og navnlig føles meget små, fordi børneflokkene er store. Vintrene er lange og mørke og uden muligheder for udendørs fritidsudfoldelse. Hvad i alverden skal ungdommen i Grønland egentlig stille op i disse meget nøgne bysamfund? Selv om man sørger for aften-skoleundervisning, er der alligevel en lang fritid, som skal udfyldes. Kan det ikke ske på en nyttig og en udviklende måde, bliver det hele ørkesløst og menneskeligt set destruktivt. Foreløbig er det derfor intet under, at kønssygdomme og ungdomskriminalitet ikke er til at holde nede i Grønland. Jeg tror heller ikke, nogen anden ungdom kunne stå for den behandling.

Der findes i forvejen i alt 14 ungdomsklubber i Grønland, ofte i uegnede og utilstrækkeligt udstyrede lokaler. Til dette kommer, at ministeren har fundet det nødvendigt at foreslå, at der oprettes klubber

både for de 14—19-årige og de 19—25-årige. Dette viser med dobbelt styrke både behovets omfang og de fem nye klubbers utilstrækkelighed. Hvad forslaget om fem nye klubber i løbet af 5 år i øvrigt angår, vil jeg derfor gerne bede ministeren oplyse ikke blot et kommende udvalg, men selve folketinget om, hvor stort behovet egentlig må siges at være for ungdomsklubber i Grønland, og om det måske er vanskelighederne ved at finde egnede ledere, der bestemmer tempoet. Vi vil da i det mindste kunne se på dette svære problem i dets helhed.

Jeg fremhæver ikke dette så stærkt, fordi jeg ønsker, at fremskridtet skal være gratis for grønlænderne selv; men hvordan kan vi med nogen som helst ret gøre os håb om, at de skal kunne følge med i en moderne udvikling, når vi først og fremmest støtter den arbejdskrævende del af denne, men nægter dem den rekreative, der er en anden livsnødvendig del af tilværelsen i et moderne industrisamfund?

Om kapitel II vedrørende støtte til andre børne- og ungdomsorganisationer i Grønland har jeg kun godt at sige. Det er klart, at et frit og rimeligt velstillet foreningsliv er betingelsen for, at ungdommen kan lære fælles omtanke og en fælles fri drøftelse at kende, hvilket den jo må, dersom den skal blive interesseret deltager i den kommende udvikling.

I et udvalgsarbejde vil lovforslaget møde al mulig velvilje og forståelse fra mit partis side.

Holger Hansen: Må jeg begynde med at give udtryk for venstres absolutte velvilje over for gennemførelse af en modernisering af lovgivningen om skolevæsenet i Grønland.

Når det drejer sig om det tempo, vi alle ønsker der skal være over udviklingen i den grønlandske del af riget, er undervisningen af Grønlands ungdom det først fornødne, det vigtigste skridt på vejen til en ophjælpning af erhverv og levestandard i Grønland, og det er det også, når det gælder om at skabe mulighed for de livsvilkår på alle områder, som den grønlandske befolkning ønsker.

Om ønskeligheden af denne lovgivning kan der altså ikke herske nogen tvivl; der-